

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSA del. do SN Barbara du Château

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Mieczysława Tabora,
w sprawie **J. B.**

oskarżonego z art. 231 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 16 maja 2013 r.,

kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego – S.-B. Sp. z o.o.
z siedzibą w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 25 stycznia 2012 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 11 lutego 2011 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. kasację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego pozostawić bez rozpoznania;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B. - Kancelaria Adwokacka spółka partnerska w W., kwotę 1180,80 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt złotych i osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu za sporządzenie i wniesienie kasacji oraz udział w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. zwolnić oskarżyciela posiłkowego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

J. B. został oskarżony o popełnienie 3 przestępstw - w dniach 14 i 16 marca 2002 r. oraz w okresie od 23 marca 2001 r. do 2 sierpnia 2001 r. – kwalifikowanych z art. 231 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 11 lutego 2011 r., , zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 25 stycznia 2012 r., oskarżony J. B. został prawomocnie uniewinniony od popełnienia zarzucanych jemu trzech przestępstw, a kosztami postępowania w sprawie obciążono Skarb Państwa.

Wniesioną – co oczywiste – na niekorzyść J. B. kasację przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego należało pozostawić bez rozpoznania, a to ze względów następujących.

Zgodnie z przepisem art. 529 k.p.k. wniesieniu i rozpoznaniu kasacji na korzyść oskarżonego nie stoi na przeszkodzie wykonanie kary, zatarcie skazania, akt łaski ani też okoliczność wyłączająca ściganie lub uzasadniająca zawieszenie postępowania. *A contrario*, wystąpienie którejkolwiek z wymienionych wyżej przesłanek nie tylko uniemożliwia rozpoznanie, lecz nawet wniesienie kasacji na niekorzyść, chyba że – w uwzględnieniu przepisu art. 434 § 2 k.p.k. stosowanego odpowiednio w postępowaniu kasacyjnym (art. 518 k.p.k.) – wchodziłoby w grę orzeczenie na korzyść skazanego. Tego rodzaju jednak sytuacja (odwrócenie kierunku zaskarżenia i w efekcie tego orzeczenie na korzyść oskarżonego) w przedmiotowej sprawie nie występuje, skoro wobec uniewinnienia J. B. od popełnienia zarzucanych mu przestępstw jeszcze bardziej korzystne orzeczenie zapaść już nie może.

Bezspornie jednak już w chwili wnoszenia kasacji zaistniała okoliczność wyłączająca ściganie, o jakiej mowa w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. (nastąpiło przedawnienie karalności czynów zarzucanych J. B.).

Przepis art. 101 § 1 pkt 4 k.k. stanowi, że karalność przestępstwa zagrożonego karą nie wyższą niż 3 lata pozbawienia wolności ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie przeciwko osobie, to karalność popełnionego przez nią - takiego jak wskazane wyżej - przestępstwa, ustaje z upływem kolejnych 5 lat (art. 102 k.k.). Skoro zatem zarzucane J. B. czyny miałyby być popełnione w okresie od 23 marca 2001 r. do 16 marca 2002 r., to oczywistym jest, że 10-letni okres skutkujący

ustaniem ich karalności upłynął najpóźniej 16 marca 2012 r. W tej sytuacji wniesienie przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w dniu 13 sierpnia 2012 r. kasacji na niekorzyść J. B. , pomimo przedawnienia karalności, było niedopuszczalne z mocy ustawy. Jeżeli natomiast okresy przedawnienia karalności czynów zarzucanych J. B. upłynęły jeszcze przed wszczęciem postępowania kasacyjnego, to nie tylko niedopuszczalne było wniesienie przedmiotowej kasacji, ale i jej przyjęcie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., IV KK 434/06, R-OSNKW 2007/1/740; z dnia 16 lutego 2012 r., III KK 449/11, OSNKW 2012/6/61).

Skoro zaś tak się nie stało i niedopuszczalna z mocy ustawy kasacja została wniesiona, a następnie przyjęta, to zgodnie z przepisami art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 529 k.p.k. i art. 530 § 2 k.p.k. oraz art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., należało pozostawić ją bez rozpoznania.

W świetle powyższego nie ma już potrzeby wskazywać na brak uprawnienia oskarżyciela posiłkowego do skarżenia wyroku Sądu odwoławczego w zakresie, w jakim nie naruszał on jego praw i nie szkodził jego interesom (tzw. *gravamen* - zob. art. 425 § 3 k.p.k.).

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.